

РЕШЕНИЕ

№ 3505

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 28 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНДРЕЙ КР. Г.ЕВ

при участието на секретаря Диана Г. Димитрова
като разгледа докладваното от АНДРЕЙ КР. Г.ЕВ Гражданско дело № 20231110113978 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Топлофикация София“ ЕАД срещу А. Г. М., В. К. М. и Г. К. М., с която са предявени претенции за признаване за установено по отношение на ответниците при условията на разделност – дял от 4/6 за първата ответница и по 1/6 за другите двама, че дължат на дружеството следните суми – 386,05 лева за доставена за периода месец май 2018 г. до месец април 2020 г. до топлоснабден имот с адрес С., ж.к. „О.“ *, бл. ***, вх. *, ет. *, ап. ** топлинна енергия, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 02.08.2022 г. г., до окончателното плащане; 26,90 лева – лихва за забава за плащане на посочената по-горе сума за периода 15.09.2019 г. - 21.07.2022 г., и 4,51 лева – законна лихва за забава за плащане на посочените по-горе суми за периода от 15.09.2019 г. до 09.12.2022 г. – вземания по заповед за изпълнение, издадена по частно гражданско дело № 41988/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 28. състав.

В исковата молба се излагат твърдения, че ответниците били „клиенти на топлинна енергия“, тъй като били собственици или титуляри на вещно право на ползване на топлоснабдения имот, и били длъжни да заплащат доставената до имота им топлинна енергия съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ). Излагат се доводи, че падежът на задълженията бил определен в публикувани от дружеството общи условия, които съгласно чл. 150 ЗЕ ставали задължителни за клиентите след одобрението им от Комисията за енергийно и водно регулиране и публикуване в един ежедневник. Сочи се, че в общите условия на дружеството от 2016 г. падежът на задълженията бил определен на 45-ия ден след края на месеца, за който се дължат. Излагат се доводи, че освен прогнозни месечни сметки за

потреблението на топлинна енергия, в края на всеки отоплителен период (месец май на съответната година) са изготвяни изравнителни сметки за съответната година от дружество, извършващо услугата „дялово разпределение“. Излагат се доводи, че това дружество е „Техем Сървисис“ ЕООД, като поради това се иска привличането му по делото като трето лице – помагач, у което се намират доказателства за потреблението на ответниците. Твърди се, че ответниците са платили на ищеца 576 лева на 8 и 9 декември 2022 г. Претендират се разноски.

В законоустановения срок е подаден отговор от ответниците – А. Г. М., В. К. М. и Г. К. М., с който предявеният иск се оспорва по основание. Твърди се, че ответниците не са собственици на топлоснабдения имот и това не е доказано по делото. Излагат се твърдения, че ищецът е създал пречки за плащане на задължението, защото постоянно го бил преизчислявал и не можело това да става с нови фактури, като поради това имало и забава на кредитора – потребителите не могли да установят каква е непогасената част от задължението. Още във възраженията на ответниците в заповедното производство е направено и възражение за погасяване на част от вземанията по давност. Иска се отхвърляне на исквете. Претендират се разноски.

В откритото съдебно заседание ответниците поддържат възраженията си, представят и писмени бележки, в които посочват, че собствеността на имота не била установена с нотариален акт, поддържа възражение за погасяване на вземанията по давност, а част от тях – и чрез плащане. Оспорват се и изводите за установяване на точния размер на вземането на ищеца.

Като разгледа доказателствата по делото с оглед твърденията и възраженията на страните съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно представен на лист 25 – 26 Протокол от общото събрание на етажните собственици (представен е препис от нотариално заверения протокол с печати за цялост на документа) на сграда с адрес: С., ж.к. „О.“ *, бл. ***, вх. *, като собственик на апартамент № 10 в същата сграда е посочен К. В. М.. Съдът намира, че това признание, кредитирано по чл. 175 ГПК, заедно с наличните данни от писмо с изх. № ВР17-ТД26-413-[1]/16.06.2017 г. на район „Връбница“ на Столичната община – че апартаментът е продаден по реда на НДИ на К. В. М. на 24.06.1988 г., е достатъчно да се приеме, че К. В. М. е бил собственик на процесния отопляван апартамент.

Съгласно представено на лист 20 Удостоверение за семейно положение, съпруга и деца с изх. № 1249/12.12.2019 г. на Столичната община, район „Връбница“, ответниците са съответно съпруга и синове на К. В. М.. Ответниците са признали облигационната си връзка с ищеца и чрез установеното от счетоводната експертиза частично плащане.

Със становище от 28.09.2023 г. (на лист 104 от делото) третото лице – помагач – „Техем Сървисис“ ЕООД, е заявило, че не поддържа данни за процесния имот, няма протоколи за отчет и не води топлинното счетоводство на имота.

В откритото заседание на 08.11.2023 г. е прието заключението на допуснатата съдебно-техническа експертиза, представена в писмен вид на лист 118 – 120 от делото. В експертизата е посочено, че същата основава данните си за измервания на потребената в процесния имот топлинна енергия на три главни отчета, подписани от клиентите, представени от третото лице – помагач (в четвъртия абзац на страница 3 от заключението, лист 119 от делото). Тъй като същото лице твърди, че такива документи не съществуват в становището си от 28.09.2023 г. (вж. по-горе), съдът приема, че е налице противоречие в доказателствената съвкупност, като на вещото лице са представени непроверени по делото документи, с които ответниците не е имало как да се запознаят, и поради това съдът не кредитира заключението на вещото лице, че в процесния имот има потребление на топлинна енергия за 599,81 лева за отоплителния сезон от месец май 2018 г. до месец април 2019 г., и 693,07 лева за отоплителния сезон от месец май 2019 г. до месец април 2020 г.

В откритото заседание на 08.11.2023 г. е прието заключението на допуснатата съдебно-техническа експертиза, представена в писмен вид на лист 122 – 126 от делото, според което ищецът е начислил на ответниците в счетоводството си задължения в размер на двете посочени в преходния абзац суми, или 1292,88 лева, а ответниците са извършили по банков път на 08.12.2022 г. и 09.12.2022 г. плащания в полза на ищеца, отнесени към процесния период за 576 лева.

Представени са на лист 73 – 101 от делото и всички месечни фактури.

Въз основа на така установените факти съдът намира следното от правна страна:

Предявени са кумулативно съединени искове за заплащане на доставена топлинна енергия и стойност на услугата дялово разпределение, ведно със законната лихва върху тези задължения с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 153, ал. 1 ЗЕ; чл. 150 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ответникът излага възражения за недоказаност на претенцията и погасяване по давност.

За да се установи иска за цена на топлинна енергия по чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 153, ал. 1 ЗЕ, следва да се установи, че ответниците са собственици на топлоснабден от ищеца имот в процесния период, както и че е налице доставка на топлинна енергия в доказано по делото количество.

Съдът намира, че е установено, че страните са в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот и период, като ответниците са признали това и с частично плащане. Не се установява от представените доказателства по делото обаче точното количество на доставената енергия.

Това е така, тъй като настоящият съдебен състав не може да приеме, че е възможно чрез способ за проверка на доказателства, какъвто е техническата експертиза, да се представят по делото доказателства от вида на писмените

такива – в случая, документите за главен отчет в апартамента на ответниците. Съгласно чл. 11 ГПК доказателствата се събират непосредствено в открито съдебно заседание в присъствието на страните, които следва да се запознаят с тях и да могат да ги оспорят. Да се приеме, че чрез данни, представени на вещо лице в изцяло извънпроцесуална обстановка (без участието на страните), могат да заместят поискани, но непредставени доказателства по делото е нарушение на фундаменталното изискване за справедливост на процеса – правото на страните да се запознаят с доказателствата и да възразят срещу тях.

Възприемането на обратно процесуално и доказателствено решение и извеждане на съответни фактически изводи само от вторичните способности за проверка на доказателствата, каквито са експертизите, означава по мотиви за криворазбрана целесъобразност съдът да погази принципа за равенство на оръжията, който е основен елемент от правото на справедлив съдебен процес съгласно чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи („Европейската конвенция за правата на човека“, „ЕКПЧ“) така, както тази разпоредба се тълкува от Европейския съд за правата на човека („ЕСПЧ“) – вж. решението по дело *Fleischner c/y Германия*, жалба № 61985/12, §§ 38 – 41, 03 октомври 2019 г., и особено решението по дело *Letinčić c/y Хърватия*, жалба № 7183/11, § 50, 03 май 2016 г. и цитираната там практика. Последното решение изрично предвижда, че когато експертиза по националните процесуални правила се осъществява от вещо лице, назначено от съда, страните следва да имат достъп до всички документи, които вещото лице е ползвало, и да присъстват при всички действия, с които последното се запознава с веществени или други материални (т.е. чието съществуване и значение не зависи от неговата професионална преценка) доказателства.

В случая вещото лице се позовава на доказателства, които не са представени по делото, макар че ищецът ги е поискал от третото лице – помагач, у което същите се намират. Ищецът не е поискал повторно събиране на документите, не е дал никакви изявления по делото, с които да изясни становището си по изявлението на третото лице – помагач, което твърди, че не разполага с такива документи (въпреки че тази молба изрично е докладвана от съда в откритото заседание на 04.10.2023 г. (на лист 106 от делото) и на ищеца е дадена възможност да вземе становище, като процесуалният му представител е поискал събиране на други доказателства).

Представените по делото фактури също не могат да докажат доставка на енергия до имота. Действително съгласно чл. 182 ГПК редовните счетоводни книги могат да служат за доказателство в полза на лицето, които ги представя, но следва да се има предвид, че счетоводството съдържа изявления за изразена воля на лицето, което го води и по принцип счетоводните документи доказват сключване на сделки, а не тяхното изпълнение.

Поради това съдът приема, че по делото не се доказва консумация на топлинна енергия в процесния имот в заявените от ищеца количества. Приемането на обратния извод би било в пряко нарушение на процесуалните правила относно доказването и възможността на страните да участват в него,

и оттук – в нарушение на чл. 6, пар. 1 ЕКПЧ, за което държавата би понесла имуществена отговорност. Поради това главният иск следва да се приеме за недоказан и да се отхвърли.

Поради отхвърляне на иска за цена на топлинна енергия, следва да се отхвърли и този за лихва за забава за плащането □ с правна квалификация по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Претенцията за цена за услугата „дялово разпределение“ следва да се отхвърли поради плащането от ответниците в хода на процеса, като същото плащане покрива и търсените от ищеца законни лихви – платени са 576 лева, а претенциите са за общо 6,32 лева.

За пълнота следва да се посочи, че дори и да се приеме, че техническата експертиза доказва цената на потребената енергия, което би дало основание на страните за жалба пред съда в Страсбург, искът ще се отхвърли в много голяма част заради погасяване на вземанията поне за първия период на претенцията – от май 2018 г. до април 2019 г., по давност.

Относно разноските:

При този изход на спора право на разноски имат ответниците на основание чл. 78, ал. 3 ГПК (по отношение на основателните претенции за дялово разпределение разноските са платени с извършеното плащане от ответниците на 576 лева).

Същите са доказали разноски в размер на 1200 лева – адвокатски хонорари по три договора от 11.06.2023 г. (на лист 51 – 53 от делото), които съдържа и разписка за плащане на по 50 лева (общо 150 лева), както и разписка на лист 131 от делото за платени 1050 лева. Ответникът обаче е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което следва да се уважи, тъй като съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК се заплаща хонорар за един адвокат от лицата, които го ползват, а не отделни хонорари за всяко лице, тъй като на адвоката се заплаща според положения труд и поетия риск в зависимост от интереса по делото. Поради това, като се има предвид, че делото не е с висок материален интерес, но показва известна фактическа сложност, на ответниците следва да се присъдят общо 750 лева разноски за адвокатски хонорар, от които 500 лева на ответницата, и по 125 лева – на всеки от двамата ответници.

Доколкото ответниците са ползвали адвокат и в заповедното производство, където са подадени аргументирани възражения, с оглед на това, че са представени договори отново за 1200 лева, от които съдът намира, че е справедливо да намали възнаграждението с оглед обема на положения труд до 400 лева, и от тази сума да присъди на ответниците (4/6 за ответницата, по 1/6 за двамата ответници) пропорционално на частта, за която няма плащане (платени са 576 лева, а след приспадане на 75 лева за разноски – 501 лева от претенциите на ищеца), на ответниците се дължат разноски. В случая е предявен иск за 417,46 лева, който е отхвърлен, като тази сума представлява 46,83 % от пълната претенция по заповедта от 891,43 лева, т.е. на ответниците следва да се присъдят 46,83 % от определения хонорар от 400

лева, или общо 187,32 лева, от които – на ответницата 124,88 лева, а на всеки от двамата ответници – синове – по 31,22 лева.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 28. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД по реда на чл. 422 ГПК искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 153, ал. 1 ЗЕ; чл. 150 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че **А. Г. М.**, с ЕГН: *****, **В. К. М.**, с ЕГН: *****, и **Г. К. М.**, с ЕГН: *****, и тримата с адрес: София, ж.к. „Обеля“, бл. 254, вх. А, ет. 4, ап. 10, дължат на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, и адрес: София, ул. „Ястребец“ № 23б, съответно 4/6, 1/6 и 1/6 части от следните суми: **386,05 лева** (триста осемдесет и шест лева и 5 ст.) – цена за доставена за периода месец май 2018 г. до месец април 2020 г. до топлоснабден имот с адрес С., ж.к. „О.“ *, бл. ***, вх. *, ет. *, ап. ** топлинна енергия; **26,90 лева** (двадесет и шест лева и 90 ст.) – лихва за забава за плащане на посочената по-горе сума за периода 15.09.2019 г. - 21.07.2022 г., и **4,51 лева** (четири лева и 51 ст.) – законна лихва за забава за плащане на посочените по-горе суми за периода от 15.09.2019 г. до 09.12.2022 г. – вземания по заповед за изпълнение, издадена по частно гражданско дело № 41988/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 28. състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, и адрес: София, ул. „Ястребец“ № 23б, да плати на **А. Г. М.**, с ЕГН: *****, и адрес: София, ж.к. „Обеля“, бл. 254, вх. А, ет. 4, ап. 10, **500 лева** (петстотин лева) – разноски в исковото производство, и **124,88 лева** (сто двадесет и четири лева и 88 ст.) – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, и адрес: София, ул. „Ястребец“ № 23б, да плати на **В. К. М.**, с ЕГН: *****, и адрес: София, ж.к. „Обеля“, бл. 254, вх. А, ет. 4, ап. 10, **125 лева** (сто двадесет и пет лева) – разноски в исковото производство, и **31,22 лева** (тридесет и един лева и 22 ст.) – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, и адрес: София, ул. „Ястребец“ № 23б, да плати на **Г. К. М.**, с ЕГН: *****, и адрес: София, ж.к. „Обеля“, бл. 254, вх. А, ет. 4, ап. 10, **125 лева** (сто двадесет и пет лева) – разноски в исковото производство, и **31,22 лева** (тридесет и един лева и 22 ст.) – разноски в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от получаване на препис от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

